

10. Dagbog og log fra Sejner`s tur til Middelhavet 2005.

Uge 39+40

Fra Nissiros / Mandraki (Dodekaneserne) i Grækenland til Marmaris i Tyrkiet.

Mandag 26.09.05

Overliggenderdag Nissiros

I nat blæste det op fra NV, så vi har ligget noget uroligt. Og det bliver ikke bedre af de mange færger, som kommer ind i løbet af formiddagen. Turisterne vælter fra borde og videre op i de busser, som skal transportere dem op til vulkanen. En tysker fra vores nabobåd falder i vandet, da han ikke har fået fæstnet deres landgangsstige godt nok. Måske er han heller ikke heelt ædru endnu, de kom meget larmende og grinende hjem i nat! Vores landgangsbræt ankommer, så nu er det slut med diverse akrobatiske øvelser for at komme i land. Men som vi kan se med vores naboer, er der ingen garanti for at komme tørskoet over! Aase og Kenneth kører omkring kl. 10. Vi venter på, at den ene gulet skal sejle, så vi kan blive tilkoblet strøm. Ventetiden bliver fordrevet med et besøg hos havnepolitiet for at få et stempel i vores transitlog og fastgørelse af planken. Da vi kommer op på kraterranden, møder der os et fantastisk månelandskab. Det er altså vildt imponerende at gå rundt i disse omgivelser. Kenneth og Aase dukker op, de har været turen rundt. Efter en rygepause begiver vi os ned i det største af kraterne, Stèfanos, som er 300m bredt og 25 m dybt. Selve udbruddet skete for 24.000 år siden, men vulkanen er stadig halvaktiv. Her lugter af svovl og mange steder er der gaskanaler, som sender meget varme vanddamp ud (98 C). Omkring gaskanalen dannes der svovlkrystaller i flotte gule og grønne nuancer. Der er også et par kogende mudderpøle og mange varme kilder, hvor vandet bobler og hvæser. Det lyder hult, når vi stamper på bunden, som visse steder er meget varm at gå på. Man skal virkelig være opmærksom på, hvor man sætter fødderne! Bagefter går vi over til det andet og mindre krater. Den virker pt. knap så aktiv. Vi går halvvejs rundt på kraterranden, hvor det flere steder damper ud af gaskanaler i bjergsiden. Vi er de sidste, der forlader stedet og fortsætter op til kraterlandsbyen Nikià, som er en lille hyggelig by. Spiser frokost på byens meget smukke torv lige foran kirken og kommer i snak med charmøren Georgio, som er 86 år. På en blanding af græsk, italiensk, engelsk og kropssprog fortæller han om sit dårlige knæ, at byen nu kun har 28 faste indbyggere – men mange turister og om perioden under italiensk styre. Senere kommer en af hans gamle venner, de vil frygtelig gerne snakke begge to og vi ærgres os over, at vi ikke kan kommunikere bedre. Vi er sikre på, at de kan fortælle mange gode historier. Han er i øvrigt far til hende, der har tavernaen. En god historie får vi til gengæld af John i kraterlandsbyen Emporiò. Han er ved at istandsætte sit barndomshjem, som har været i familiens eje i 250 år og som hele familien forlod, da de emigrerede til Australien sidst i 50`erne. Da var han 12 år. Mange af beboerne emigrerede på det tidspunkt og der ligger mange ruiner i den lille by. Familierne ejer stadig husene og jordstykker rundt omkring, men der er ofte diskussioner om, hvem der ejer hvad. Det er ikke alt, der er skrevet ned. John måtte kæmpe lidt for at finde og få papir på det land, hans far ejede. Husene går ofte i arv fra mor til den ældste datter, som får huset som en slag medgift, når hun skal giftes. John fortæller løs om sin opvækst, istandsættelsen af huset og de lokale håndværkere, landsbylivet og fremtiden. I starten følte han sig ikke særlig velkommen. Folk undrede sig over, hvorfor han var kommet tilbage og han har hidsige diskussioner med håndværkerne, som stadig gør tingene på den måde, som deres far har lært dem, dvs. ikke altid lige logisk. Husene forfalder hurtigt, fordi tagene er lavet af ler. De skal stemples/rulles en gang om året ellers trænger regnvandet ned og så går det stærkt. Jeg tror, at Grækenland er et af de få steder, hvor en ruin eller en gammel afskallet dør kan være charmerende. Det må være varmen og lyset, der forfører, ellers ved jeg ikke, hvad det skyldes. John snakker i over to timer, han har stof nok til en hel bog! Til sidst må vi simpelthen stoppe ham, da klokken er mange og vi får en kold tur hjem. Han anbefaler en lille hule lige neden for parkeringspladsen, som vi stopper ved. Det er et hul ind i klippen på ca. 2 kvadratmeter og med ståhøjde. Der er lige så varmt som i en sauna og vores briller dugger, da vi træder udenfor i "kulden" igen. Svovllugten hænger det lille rum. Jeg tænker på varmen i hulen hele vejen ned ad krateret, så virker aften vinden knap så kold. Det er svært at forestille sig, hvordan det er at vokse op på en lille ø, i en lille by med en storslået udsigt til havet på den ene side og det enorme krater – som stadig er aktiv, til den anden!?

Tirsdag 27.09.05

Afg. Nissiros kl. 11.45 ank. - Simi 16.45 Trip 36sm

Sol. Vind N-NV F 4-6

Vi får en frisk sejlsads med drilske vinde. Simi By (Gialòs) ligger på nord/øst siden og omkring øen blæser det kraftigt. Vi går gennem et smalt stræde mellem Simi og en klippeø, hvor dybden kun er 4 m og vandet derfor helt turkisfarvet og klart. I vores havnelods foreslår han, at man ikke kigger ned, men holder sig i midten af strædet og bare sejler. Det er nu ikke så enkelt, da vi bliver nødt til at give plads til en båd, som kommer modsat. Det giver dog ikke problemer. Byen kan nu ses inde i bunden af den store naturhavn, det er en meget smuk indsejling, som alle snakker om. Uden at skulle gøre mig klog på det arkitektoniske, er der en klar ændring i byggestilen. Husene er større og med tegltage. Mange af dem er pastelfarvede og med markante gavle. Havnebyen er vokset sammen med Choraen, som minder mere om det, vi har set andre steder. Der ligger mange store gamle kaptajnshuse, men mange af dem er forladt og i forfald. En bred hovedtrappe (Kali Strata - den gode vej) går op igennem byen, hvorfra de smalle gader fordeler sig. Vi ligger lige op til promenaden, der omkranser hele havnen, men larmen er nu ikke så slem, som vi har oplevet den andre steder. Der ligger en dansk båd, som vi lige hilser kort på. Så er der kaffe og kage på agterdækket og pludselig står Tove på kajen og siger hej. Kaffen bliver skiftet ud med adskillige flasker hvidvin og senere fortrækker vi til de nedre gemakker, hvor Kenneth og Aase har fremtryllet en lækker aftensmad. Tove er kommet på Simi i 10 år og det endte med, at de købte en af ruinerne, som de lige er blevet færdig med at istandsætte denne sommer. Hun kan fortælle rigtig mange ting om øen, hvilket letter vores tilgang til stedet betydeligt. Og så er det spændende at høre hendes historie om køb af hus og istandsættelsen. Aftenen el. rettere natten ender med en invitation til at se huset næste formiddag – det glæder vi os til.

Onsdag 28.09.05

Overliggerdag Simi

Dagen starter med påfyldning af diesel fra en lille tankbil og ifølge Pouli's beregninger bliver vi endnu en gang taget ved næsen. Der kan være mere end forventet. Tove henter Pouli og mig ved 11-tiden, Kenneth og Aase vælger at blive om bord for at pakke – det er hjemrejsedag og de skal med færgen til Kos sidst på eftermiddagen. Da bussen er fyldt, tager vi en taxa op til Chora, hvor huset ligger. Tove fører os ad mange små kringledede gyder, indtil vi står i gården foran hendes gamle/nye smukke hus. Det er i flere plan og fra terrassen har hun en flot udsigt ud over bjergene og de to bugter. Det er en ung græsk arkitekt, der har tegnet det i samråd med Tove. Vi sætter os på terrassen, nyder udsigten, stilheden og Toves friskbagte boller. Her kunne vi godt sidde meget længe! Efter et par timer følger hun os hen til Kali Strata og vi begiver os nedad mod havnen. Her har Kenneth slet ikke fået pakket endnu, da der sker alt for meget omkring ham. Der er en livlig trafik af både og alle vogter på deres anker og egne både, indtil der falder ro på et par timer om eftermiddagen og igen

om aftenen. Der kommer en flotille af charterbåde ind og ikke alle har lige meget styr på deres havnemanøvre. Senere skal det vise sig, at det har lederen heller ikke. Desuden er der kommet endnu en dansker ind, som jo lige skulle tages ordentlig imod. Det er Arne og Henny i Viking fra Svendborg. Inden afgang sætter vi os på cafeen overfor, hvor en lille killing kælent lægger sig til rette i Aases skød. Det må være et tegn et el. andet sted fra! – så samtidig med at vi tager afsked med Kenneth og Aase, får "Sejner" et nyt medlem af besætningen. En lille tynd stribet tiger!

Der blæser stadig en kraftig sidevind og bådens anker på vores bagbords side holder ikke. Lederen af flotillen forsøger at trække ankeret lidt ind og vi erfarer hurtigt, at deres anker har fat i vores kæde. Vi beder ham stoppe og i stedet sejle ud for at kaste ankeret på ny. Men manden er allerede pænt lakket til og direkte uforkammet. Han fortsætter med at trække ankeret ind, indtil vi virkelig skruer bissen på. Resten af natten presser hans båd alle os andre, som ligger på hans styrbords side.

Torsdag 29.09.05

Overliggerdag Simi

Vi forlader ikke båden, før flotillen har forladt havnen. De sætter en af de andre ledere til at sejle den "ankerløse" båd ud og han undgår behændigt at hive vores anker op. Der er flere, der ikke er lige så heldige. Katten er allerede faldet til og opfører sig som om den altid har været skibskat. Enten sover den eller også skal den kæles for. Den spiser ikke så meget, selv om Pouli forsøger at lokke den med alle mulige godbidder. I løbet af dagen snakker vi en del med Arne, Henny og Hardy, som ligger i den anden danske båd (Firkløver), samt David, en englænder, der ligger på vores styrbords side. Han har en fin form for humor, har sejlet i Tyrkiet og Grækenland de sidste 6 år og tager det hele meget afslappet. I løbet af aftenen i går blæste det op fra N/NV og hver gang jeg checker ankeret eller om agterenden er for tæt på kajen, beroliger ham mig. Han har sin kone(?), en gammel ven og en kanariefugl ombord. Vi skal alle overvintre i Marmaris, dvs. Arne og Henny tager hjem og Hardy skal vist kun være der delvis. Om aftenen checker vi for en sikkerheds skyld lige med tjeneren på cafeen, om det er i orden, at vi tager katten med. Det er bare helt fint, hvis bare vi lover at kalde den Simi. Håber, at du kan tilgive os, Linda? Det blæser fortsat og Hardy, som nu ligger på vores bagbords side, fordi han blev presset væk fra sin plads af en charterbåd, er lidt bekymret. Endnu en båd længere henne har ikke særlig godt fast og hele rækken bliver presset igen. Det ender med, at Hardy og Pouli hjælper vedkommende med at sejle et ekstra anker ud via gummibåden. Vinden lægger sig endelig i løbet af natten. Vi opdager at vores overtræk til rat og styrepult er blæst i vandet, Pouli leder efter det næste dag men væk er det.

Fredag 30.09.05

Overliggerdag Simi

Alle forlader os i løbet af formiddagen, ja vi er faktisk de eneste ud over et par fiskerbåde, som ligger i den side af havnen. Da Arne og Henny går ud, får de naboens anker med op, så vi tager gummibåden og hjælper dem af med det ekstra vedhæng. Dagen går med indkøb, havneobservationer, læsning og ajourføring af dagbogen. Denne gang er jeg virkelig kommet bagud og vi har bare oplevet så meget siden sidst. Vi er mere end mætte af indtryk. Inden aften er havnen atter fyldt op. Til bagbord har vi en stor tyrkisk gulet, som åbenbart har problemer med skruen. De skiftes til at dykke i flere timer. Vi er næsten lige faldet i søvn, da et ordentlig plask afslører, at en er faldet i vandet. Endnu en tysker har fået lidt for meget at drikke og ramt ved siden af landgangsplanen. Så kan de lære det, ka` de!!

Lørdag 01.10.05

Overliggerdag Simi

Over middag beder havnemesteren os om at flytte over på den anden side, da der kommer 45 speedbåde ind. Der skal være ræs om søndagen. Vi har svært ved at løsrive os fra denne by og havn og vil derfor gerne blive en dag mere. Så vi flytter og kan oven i købet blive tilsluttet landstrøm. Endelig et varmt bad! Simi er ikke begejstret for motorens larm og vibrationer, så hun forsøger "at gå planken ud", men falder dog hurtig til ro igen. Hun er ved at være udsovet og ter sig mere som en killing. Hun er begyndt at gå på opdagelse, ligger de mest mærkelige steder og elsker at ligge på lur for at angribe vores fødder. Om eftermiddagen, da alle endagesturisterne har forladt øen - og der kommer rigtig mange, går vi en tur langs med den nordlige del af havnen, hvor der stadig bliver bygget små både. Længere inde i havnen går Pouli på visit i et gammelt smedeværksted, som den samme familie har drevet igennem 6 generationer. Meget af arbejdet foregår stadig ved esse og armbolt og mange af maskinerne er blevet benyttet af de sidste 3 generationer. Den gamle mand praler lidt af, at han er den eneste, der kan støbe kirkeklokker, men efter kirkeklokkens klang, må han være lettere tonedøv. Ved siden af værkstedet har endnu en dansker slået sig ned i det græske. Tina (?) er græsk gift og etablerede sidste efterår en butik med vandretøj og støvler. Hun har nogle af Toves filttasker hængende. Under vores jagt på byens bedste internetcafe, støder vi på to englændere, som var øjenvidner til, at vi kidnappede Simi på cafeen. Ja, faktisk var de mere end lykkelige ved tanken, da de ellers var overbevist om, at hun ville dø i løbet af vinteren. De er store katteelskere, har selv tre derhjemme og de er så glade for at se os, at de inviterer på en øl. De troede nemlig, vi var taget af sted, da båden var væk. Da John og Judith hører om Simi's manglende appetit og diarrè, tager John os straks med op til et britisk rejsebureau, som betaler en britisk dyrlæge for at komme til Simi en gang om året. Den ene uge behandler han katte og hunde og den anden uge holder han ferie. Han er på Simi lige nu, hvilket vi egentlig godt vidste, da Tove hjælper ham. Vi aftaler afhentning af en kattebox næste morgen og John insisterer på at vise vej op til dyrlægen.

Søndag 02.10.05

Overliggerdag Simi

Et uvejr bryder løs tidlig om morgenen og der kommer bare regn ned. John og jeg henter kattedejen, som vi kan beholde, hvis vi donerer et beløb til projektet. John insisterer på at betale. Op ad alle trapperne mod Chora med en til tider noget utilfreds Simi. Vi møder Tove igen hos dyrlægen, som giver Simi et hurtig check, vurderer den til ca. 4 mdr., behandler den for utøj og giver os noget pulver med til en ormekur. Desuden udsteder han et pas, som er påkrævet, når vi skal have den med hjem. På hjemvejen viser John os det gamle kaptajnshus, som de er ved at få sat i stand. Det går langsomt, fordi græske håndværkere kræver, at man er til stede, ellers sker der ikke så meget og de er her kun i 14 dage ad gangen. Simi er en af englændernes foretrukne øer og der er mange. John og Judith er kommet her igennem 20 år. Vi inviterer dem på cafe som tak for hjælpen, for første gang mere af pligt end af lyst – de er liiidt for meget og det eneste vi umiddelbart har til fælles er katte. De følger os tilbage til båden, da de gerne vil have nogle billeder af Simi og os! Midt i alt dette kattedehøj får vi også lige besøgt Volker og Angela fra Düsseldorf. De var på et hurtig visit i går aften og var helt vilde med "Sejner". Det er jo altid dejligt at høre. De er møbeldesignere og har bl.a. lavet en stol "Lazy boy", som minder om "Stressless". De har selv indrettet deres båd og alt er holdt i hvidt og stål. En flot apering og godt indrettet. Klokken er nu så mange, at vi beslutter at blive. Afslapning og mere snak, da Hans Hansen lægger til på styrbords side. Deres anker holder ikke og Pouli sejler ham ud i gummibåden, så han kan droppe det igen. Hans Hansen er tysker, men er opkaldt efter sin danske bedstefar. Han kan stadig lidt dansk, men slår hurtig over i engelsk. Han snakker løs med stor iver, er pudsigt nok også møbeldesigner og producent og arbejder bl.a. sammen med en møbelfabrik i Fåborg. Vi får to glas madeira ombord som tak for hjælpen. Først på aftenen kigger Tove lige forbi, hun skal hente en veninde ved færgen.

Mandag 03.10.05

Afg. Simi kl.10.30 – ank. Marmaris (Tyrkiet) kl. 16.00 Trip 38 sm

Sol. Vind NV F 3-4

Rygterne siger, at alkohol er dyrt i Tyrkiet, så inden afgang bliver der lige handlet lidt. Det er lidt vemodigt at sige farvel til Grækenland. Der er så mange spændende øer, hver med deres særpræg. Men desværre er der ikke så mange havne, der egner sig til overvintring. Vi kan sagtens sejle en måned endnu, men vi har det bedst med at finde en havn først, så kan vi jo altid sejle lidt rundt i Tyrkiet. Altså siger vi farvel til Simi og Simi, altså katten, siger definitivt farvel til cafelivet. Der ligger tre marinaer i Marmarisbugten. Den største, Netsel Marina, ligger inde ved byen og der sejler vi ind først. Tanken er at leje en scooter for at checke de andre marinaer herfra og desuden er det også her, vi skal have købt en transitlog. Hvad havnelejen angår, hersker der italienske tilstande, lige bortset fra, at her får vi mere for pengene. Vi tager lige en havnerundfart; de sanitære forhold er tip top og der er døgnvagt. På området ligger der også et supermarked, restauranter, flere værksteder, swimmingpool, tennisbane og et vaskeri. Her er meget frodigt og træerne har næsten den samme overvældende grønne farve som om foråret derhjemme. Flere steder er der bananpalmer – med bananer. Ved solnedgang bliver himlen farvet i de flotteste violette og røde nuancer, mens der kaldes til bøn fra byens moske. Så langt, så godt! Senere tager vi turen rundt om byens havnepromenade, hvor de tyrkiske gulets ligger tæt på den ene side - restauranter, cafeer og tæppehandlere tæt på den anden. De har alle "fangere" ude for at lokke os ind og det bliver hurtig noget anstrengende at færdes i det område. Der er mega mange neonskilte, ja selv neonpalmer! Vi hæver nogle tyrkiske lira og finder derefter et spisested, hvor vi endelig er fredet. På hjemvejen er vi så uheldige at støde ind i et par lommetyve, som forsøger at få fingrene ned i min rygsæk. Pouli er heldigvis hurtig og får det afværget.. En rigtig træls oplevelse, som ikke kan undgå at give lidt paranoia. En spirende frustration vokser frem – stedet lever ikke helt op til anbefalinger og forventninger.

Tirsdag 04.10.05

Det tager et par timer at finde en scooterudlejer, som vi tør stole på. Først forsøger hans partner sig godt nok med et smart trick, som åbenbart er meget anvendt. Han tilbyder at tage med ud til Yacht Marinaen uden for byen, han kender nemlig bossen og kan måske skaffe os en god pris. Rollen som mellemhandler bliver stoppet af den anden mand og han overtager os som kunder. Han undskylder meget og opfordrer os til aldrig at bruge en mellemmand, men undersøge tingene selv. Det andet er "bad business" og ødelæggende for turismen. Han

er i øvrigt dansk gift og kender derfor udmærket danskernes holdning til den slags forretning. Vi er i øvrigt overrasket over prisniveauet, det er højere end forventet. Han går dog lidt ned i pris og vi får scooteren i to dage for 16 EUR. Den anden marina, hvor de andre danskere ligger, befinder sig 8 km udenfor byen. Til gengæld er den også betydelig billigere og den har de samme fine faciliteter. Selv om der både går bus og bådtaxa til byen, ligger den dog noget isoleret og det bekymrer os. Selvfølgelig går vi ikke op i byen hver dag, men det er dog rart, at vi har muligheden, når det bliver koldt og blæsende. Vi kontakter Arne, som møder os på restauranten. De har nu været her i nogle dage og han orienterer os om, hvad de har fundet ud af. Det sociale liv fylder af gode grunde meget mere i Yacht Marinaen end inde i byen, men hvis han skulle overvintre, ville han vælge byen. Frustrationen er i voksenalderen, da vi tager derfra. Vi finder et stort supermarked og glæder os over en mere almindelig bydel bag facaden. Om aftenen drøner musikken fra Barstreet ud over hele byen – gad vide, hvordan byen er om vinteren?

Onsdag 05.10.05

Vi har langt flere spørgsmål end svar og hele dagen går med at opveje fordele og ulemper ved de to marinaer. Vi går på nettet og checker andre havne, da vi jo ikke rigtig har noget at sammenligne med, men prisniveau og beliggenhed hænger nøje sammen. Jo tættere på en by, jo dyrere. Om Marmaris som by så er værre end andre steder, er svært at sige. Men det er helt klart et scenskift, vi lige skal vænne os til. Vi overvejer også muligheden for at lægge os i en billig marina og så simpelthen tage hjem i et par måneder. Puha, inden dagen er gået, er jeg sikker, at vi har fået ti grå hår mere. Vi søger hjælp hos Finn og Marianne, som har sejlet herved i 10 år. De har overvintret flere steder, men der er ikke en bestemt havn, de kan anbefale frem for andre. Det er jo meget individuelt, hvad man har af behov. De tager i øvrigt hjem denne vinter, så vi er sandsynligvis de eneste danskere i havnen. Der foregår dog også en masse aktiviteter her, som man kan vælge at deltage i. Om eftermiddagen får vi vores papirer i orden. Heldigvis ligger de forskellige kontorer i samme bygning, men alligevel er der lidt renden frem og tilbage, da vi skal have stemplerne i en bestemt rækkefølge. Først Health office, så Paskontrol og derefter Custom, hvor vi benytter lejligheden til at købe toldfrit. Cigaretter er næsten halv pris (15 EUR) Til sidst er vi omkring Havnepolitiet inde i byen, hvis stempel giver os tilladelse til at sejle rundt i Tyrkiet. Den store basar ligger lige ved siden af, så vi vader lidt rundt uden at være særlig købelysten. De tyrkiske handlende er gode til at "læse" deres kunder og vi får stort set lov til at gå i fred.

Torsdag 06.10.05

Vi beslutter os for at blive i Marinaen. Vi er stadig i tvivl, men vi har simpelthen brug for at tage en beslutning. Desværre er havnemesteren ikke på kontoret, så vi kan lave en kontrakt. Det betyder, at vi stadig kan nå at ombestemme os. Fandens!! Vi hopper på scooteren, besøger det kæmpe ugentlige marked, som ligger i en overdækket hal. I stueetagen bugner det af friske grønsager og de er billige. Øverst er det primært tøj og souvenir. Derefter kører vi en tur hen langs kysten og op i bjergene. Det er en smuk tur og jeg er sikker på, at vi sagtens kunne få en vinter til at gå med at tage på opdagelse i baglandet. Hvis vejret ellers tillader det? På hjemvejen mærker jeg pludselig en skarp smerte fra min højre lilleå og da vi stopper for at undersøge det nærmere, er foden allerede rød og opsvulmet. Jeg har helt glemt, at jeg er allergisk overfor bistik, men vælger alligevel at se det an til i morgen. Om aftenen får vi et hyggeligt besøg af Arne, som netop har sendt Henny hjem fra lufthavnen i Alanya. Han følger først efter om 14 dage. Og Simi, ja når den ikke sover, er overdrevet kælen, går agurk eller besøger nabobådene, har den travlt med at beskytte sit territorium. En stor grå og meget adræt hankat aflægger den ofte et besøg, men det er vist nok mest for madens skyld!

Fredag 07.10.05

Om eftermiddagen hæver min fod helt op til anklen og jeg kan ikke komme uden om et lægebesøg. Nu har vi været af sted i så mange måneder uden en eneste skade og så er det lige et uskyldigt bistik, der skal afprøve sygesikringens velvillighed! Vi tager en taxa op til lægen, hvor en dansk lægesekretær tager imod. Hun er tyrkisk gift og arbejder i klinikken, som kun har åbent om sommeren. Deres klienter er primært turister og de ansatte på hotellerne. Med et glimt i øjet snakker lægen mere end han undersøger. Jeg går derfra med to

indsprøjtninger i den ene balde, to forskellige cremer og flere antihistaminer i pilleform. Klinikens bil kører os hjem, mens Pouli overvejer regningens størrelse. Resten af dagen sidder jeg med benet oppe og bliver opvartet i alle ender. Der er intet uden, at det er godt for noget!

Lørdag 08.10.05

Jeg skal have to indsprøjtninger mere, men i stedet for at tage mig med på klinikken, får jeg indsprøjtningen ombord. Pouli finder noget energi et eller andet sted og en vandslange. Der ligger et tykt lag salt overalt og "Sejner" får et tiltrængt bad. Havnemesteren er stadig ikke på sit kontor, så overvejelserne fortsætter. Jeg har stadig svært ved at støtte på foden, så min dag går med at skrive dagbog og ca.100 smøger senere er jeg up to date igen. Puha, hvor dagene går hurtigt! Vi skal også til at tænke på vores hjemrejse sidst i oktober, hvor min mor fylder 80. Så Pouli går på nettet for at finde ud af, hvordan vi billigst kommer til Athen. Vi har for længe siden booket billetter derfra. Løsningen bliver en færge til Rhodos og et fly til Athen.

Søndag 09.10.05

Vaskeriet afhenter 4 sække vasketøj og vil levere det igen til aften – og så er det endda billigere end i Grækenland. Et point på plussiden! Vi diskuterer en sidste gang, om vi skal blive og går derefter over til den smilende og meget tålmodige havnemester, som bestemt ikke er uden humor, for at lave en kontrakt. Så er det afgjort!! Resten af dagen cykler vi rundt i vores kommende vinterkvarter, hvor temperaturen lige nu er omkring de 30 grader, stadig fyldt med turister og desværre meget lidt charmerende. Vi kører ud langs med strandpromenaden, hvor hoteller, restauranter og barer ligger tæt. Stranden er ikke særlig bred og synet af de mange nøgne kroppe på rad og række, får Pouli til at tænke på stegt flæsk og persillesovs!! Vandet er så uklart, at jeg nøjes med at dyppe tæer, mens jeg mindes det turkisblå klare vand i Grækenland. Vores cykler vækker rigtig meget opmærksomhed og én vil endda købe min. I modsætning til de mere reserverede grækere vil mange tyrkere gerne snakke, men det er svært at vurdere sådan et sted som her, hvornår det er af oprigtig interesse eller hvornår det er forretningsmæssigt. Vasketøjet er ikke det eneste, der bliver leveret om aftenen – Pouli vil hente mad på en af Marinaens restauranter, men de insisterer på at komme ned med det. Så det ankommer på en bakke 20 min. senere!!

